

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1389/2021
18.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Радослава Петровића и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Тихомира Димковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 10/15 од 18.02.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 438/21 од 14.09.2021. године, у седници већа, одржаној дана 18.01.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 10/15 од 18.02.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 438/21 од 14.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину К 10/15 од 18.02.2021. године, окривљени АА је, поред осталих, оглашен кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест година у коју се урачунава време проведено у притвору од 25.05.2014. године до 07.08.2014. године. На основу члана 246. став 7. КЗ, од окривљеног је одузет један најлонски пакет у коме се налазила опојна дрога хероин, бруто масе 51,17 грама, који ће се по правноснажности пресуде уништити. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења, као и трошкова кривичног поступка, о којима ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 438/21 од 14.09.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Зрењанину, бранилаца окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ и окривљене ЕЕ лично, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА адвокат Тихомир Димковић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Тихомира Димковића је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се према одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на потврди о привремено одузетим предметима од окривљеног АА, ПУ Зрењанин, Ку 1583/14 од 25.05.2014. године, као и на доказу прибављеном на основу незаконитог одузимања предмета – записник о вештачењу МУП РС НКТЦ од 06.06.2014. године. У вези са тим, бранилац у захтеву наводи да је од окривљеног предметна опојна дрога уз потврду привремено одузета приликом незаконито спроведене доказне радње претресања лица, предузете на основу наредбе Вишег суда у Зрењанину Кппр 44/14, с обзиром на то да осумњичени није упознат са својим правом да претресању присуствује његов бранилац, при чему је наведена радња извршена без присуства два пунолетна грађанина и без сачињавања записника о претресању лица. Самим тим, према ставу браниоца, потврда о привремено одузетим предметима од окривљеног и други докази прибављени на основу незаконито спроведене радње претресања лица – записник о вештачењу предметне опојне дроге МУП РС НКТЦ Београд, представљају незаконите доказе који нису могли бити коришћени у кривичном поступку. Сама потврда, према наводима захтева, сачињена је на основу незаконито спроведеног поступка одузимања предмета, јер је потпис на потврди узет од грађанина, иако је окривљени имао статус осумњиченог, а потпис на потврди о привремено одузетим предметима представља изјаву оног од кога се предмет одузима, тако да је иста морала бити дата у складу са одредбама ЗКП, које прописују обавезу овлашћених службених лица МУП-а да осумњиченог обавесте о делу за које се терети и основима сумње, затим, о праву да узме браниоца као и да није дужан да без браниоца одговара на постављена питања. Поред тога, бранилац у захтеву истиче и то да се правноснажна пресуда заснива и на транскриптата пресретнутих комуникација у којима се налазе коментари полицијских службеника као и описивање догађаја, који имају карактер службене белешке. Полицијски службеници су, према наводима захтева, у уводу транскриптата сачинили структуру групе са незаконито прибављеним фотографијама окривљених и наводних купаца опојне дроге, што све, према ставу одбране, наведене доказе чини незаконитим, који нису могли бити коришћени у кривичном поступку.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да се наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Зрењанину Кппр 44/14 од 23.05.2014. године, на коју се бранилац позива у захтеву, односи на претресање стана и других просторија у којима борави окривљени АА, на основу које наредбе је и предузета доказна радња претресање стана и других просторија и о истој сачињен записник ПУ Зрењанин број 1610/14 од 25.05.2014. године који доказ је прибављен у складу са одредбом ЗКП и на главном претресу прочитан без примедби окривљеног и његовог браниоца.

Надаље, према записнику о претресању стана и других просторија и исказа полицијског службеника ЖЖ, испитаног у својству сведока, предметна опојна дрога није пронађена и одузета од окривљеног приликом предузимања доказне радње претресање стана и других просторија, нити је у конкретном случају извршено претресање лица, већ је окривљени пакет са прашкастом супстанцом, за коју је вештачењем утврђено да је у питању опојна дрога хероин, одбацио од себе у присуству овлашћених службених лица полиције, што су они уочили и потом од окривљеног уз потврду одузели наведени предмет.

Дакле, у конкретном случају није предузета радња претресања окривљеног да би се примењивале одредбе Законика о кривичном поступку о претресању лица и правима окривљеног у поступку, већ је потврда о привременом одузимању предмета сачињена као техничка радња у вези са конкретним поступањем окривљеног извршеним у присуству полиције (одбацивање пакета са опојном дрогом), која радња је предузета у циљу обезбеђења предмета који могу послужити као доказ у кривичном поступку а у складу са овлашћењима полиције у предистражном поступку из члана 147. члана 150. и члана 286. ЗКП.

Поред наведеног, како из потврде о привремено одузетим предметима произлази да је окривљени исту без примедби потписао као грађанин, а не као осумњичени, и да поводом проналажења предмета није давао било какву изјаву, то, по оцени овога суда, а насупрот наводима захтева, окривљени приликом одузимања предмета није морао бити поучен од стране овлашћених службених лица полиције о праву да узме браниоца и да није дужан да без браниоца одговара на постављена питања.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да је потврда о привремено одузетим предметима доказ који ни сам по себи нити по начину прибављања није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку, па је следствено томе иста могла бити цењена као доказ приликом доношења правноснажне пресуде, због чега су супротни наводи захтева браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да су и транскрипти снимљених комуникација незаконити докази, који нису могли бити коришћени у кривичном поступку.

Из списка предмета произлази да је посебна доказна радња тајни надзор комуникације предузета у складу са одредбама члана 166-170 ЗКП-а, на основу образложене наредбе судије за претходни поступак, у вези са чим су суду достављени снимци комуникације и транскрипти истих.

По налажењу овог суда чињенично стање у побијаној правноснажној пресуди утврђено је само на основу садржине снимљених телефонских разговора, који су преслушани у доказном поступку на главном претресу и цитата разговора у транскриптима, што и произлази из самих транскрипата, а не на основу коментара овлашћених службених лица полиције у погледу снимљеног материјала, односно шеме телефонске комуникације са фотографијама окривљених и сведока приложених уз транскрипте.

Стога се по оцени овога суда, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано оспорава законитост и наведених доказа.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да побијана правноснажна пресуда није донета уз повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, па је супротне наводе захтева браниоца окривљеног, оценио као неосноване и на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић